

Arrest

nr. 30 300 van 6 augustus 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. LEFERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De belangrijkste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 18 augustus 2002 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 augustus 2002.

1.2. Op 12 augustus 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Nadat verzoeker op 19 februari 2009 opnieuw werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 april 2009 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Ardebil en bent u Iraans staatsburger. Op 16 augustus 2005 werd u door het Commissariaat-generaal op basis van volgende feiten erkend in de hoedanigheid van vluchteling. U zou Iran omwille van uw homoseksualiteit ontvlucht zijn. Op 18/04/1380 (Iraanse kalender, komt overeen met 9 juli 2001 in de Gregoriaanse kalender) zou u uw militaire dienstplicht in Ardebil hebben gestart. Op 18/07/1380 (10 oktober 2001) zou u door twee mannen van het militair personeel betrappt zijn toen u in het toilet met uw vriend (R.K.) de liefde aan het bedrijven was. U zou een gevangenisstraf van drie maanden en 65 zweepslagen gekregen hebben. Op 21/10/1380 (11 januari 2002) zou u zijn vrijgelaten. In de namiddag van 15/04/1381 (6 juli 2002) zou u opnieuw zijn betrappt toen u in de slaapzaal met de soldaat (A.D.) seksuele betrekkingen had. Jullie zouden zijn opgepakt en aan twee agenten van de Militaire Politie overgedragen zijn. Jullie zouden er echter in geslaagd zijn te ontsnappen. Op 18/04/1381 (9 juli 2002) zou u Iran hebben verlaten. Op 19 augustus 2002 zou u in België zijn aangekomen en op 21 augustus 2002 vroeg u hier asiel aan. Omdat op basis van het gehoor met uw broer (M.R.) (O.V. 5.421.926) op 10 februari 2009 uw beweerde homoseksualiteit en de geloofwaardigheid van uw initieel asielrelaas ernstig op de helling kwamen te staan, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is.

Tijdens het gehoor van 19 februari 2009 gaf u onmiddellijk toe dat u uw homoseksuele geaardheid en problemen daardoor geveinsd had omdat u uit angst uw ware asielmotieven niet uit de doeken had durven te doen. Volgens uw huidige verklaringen ontvluchtten u en uw broer Iran ten gevolge van de problemen die jullie naar aanleiding van de dood van jullie vader ondervonden. Uw vader was het hoofd van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) van de Nirouye Entezami (reguliere ordediensten) van Ardebil. In zijn functie voerde uw vader ook onderzoek naar onregelmatigheden die hij vaststelde bij bepaalde politieagenten. Toen u vijf jaar was, werd uw vader vermoord. Een diepgaand onderzoek werd nooit gevoerd en de moordenaars werden nooit gestraft. De pogingen van uw moeder en uw oom om de ware toedracht van de feiten te achterhalen werden door de Iraanse overheid vakkundig afgeblokt. Toen u wat ouder was, trok u samen met uw broer (M.R.) op onderzoek uit. U startte uw onderzoek met de lectuur van uw vaders geheime brieven die uw moeder bewaard had. Hierin stelde uw vader de corruptie en mistoestanden in zijn dienst aan de kaak. In deze brieven ontdekte u ondermeer de naam (E.), die een collega van uw vader geweest was. Dankzij een vriend kon u zijn adres op de kop tikken en bedreigden u en uw broer hem met een mes om meer informatie omtrent uw vaders dossier te verkrijgen. Jullie wilden ondermeer informatie verkrijgen over de woonplaats van een zekere (Z.), die volgens uw oom uw vader doodschoot. U bedreigde eveneens de wetsdokter die naar aanleiding van de dood van uw vader een vals medisch overlijdensattest geschreven had en de rechter die ten tijde van de moord op uw vader met het moordonderzoek belast was. U en uw broer werden op jullie beurt meermaals telefonisch of op straat bedreigd opdat jullie zich niet meer met de zaak van uw vader zouden bemoeien. Daar jullie het eigenlijke dossier betreffende het moordonderzoek nooit te pakken konden krijgen, besloten jullie de Revolutionaire Rechtbank van Ardebil gewapend te overvallen. Na de overval, die overigens succesvol verliep, keerden jullie pijlsnel naar huis terug waar jullie het pas verkregen dossier achterlieten. Daarna vluchtten jullie via Turkije het land uit. In Istanboel trokken jullie elk apart naar België, waar jullie afzonderlijk een asielaanvraag indienden. Daarbij besloten jullie de familienaam van uw broer van Ebadi in Gobadi te veranderen, zodat jullie familiale band voor de Belgische asielinstanties niet duidelijk zou zijn. Na uw aankomst in België vernam u dat er nog regelmatig huiszoekingen bij uw familie thuis plaatsvonden en dat u omwille van de gewapende overval op de rechtbank bij verstek ter dood veroordeeld werd. U verklaarde omwille van deze veroordeling niet naar Iran te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u op het gehoor van 19 februari 2009 de volgende documenten neer: uw shenasnameh (Iraans boekje van de burgerlijke stand), uw persoonlijke nota's betreffende uw (huidige) asielmotieven, een fax van twee geheime brieven van uw vader waarin hij de corruptie van collega's binnen het politieapparaat aanklaagt, een zelfgeschreven blad met de adressen van de onderzoeksrechter en de wetsdokter die betrokken waren bij de zaak omtrent de dood van uw vader, een kopie van een uittreksel uit uw vaders juridische dossier met een beschrijving van de gebeurtenissen op de avond van uw vaders moord, een kopie van een gelegaliseerde kopie van het medisch onderzoek door de wetsdokter in verband met de doodsoorzaak van uw vader d.d. 25/12/1363 (16 maart 1985), een kopie van een door uw oom aan de onderzoeksrechter van Ardebil geschreven protestbrief tegen het voormelde medisch onderzoek d.d. 03/01/1364 (23 maart 1985), twee foto's van uw vader, drie foto's van uw overleden vader en enkele Belgische getuigschriften van opleidingen die u in België volgde. Na het gehoor op 19 februari 2009 stuurde u nog een brief op naar het Commissariaat-generaal waarin u om een gunstige

beslissing verzoekt aangezien u zich reeds goed in België heeft geïntegreerd en u, in het tegenovergestelde geval, alles zal verliezen.

B. Motivering

Betreffende uw huidige, gewijzigde verklaringen dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid door herhaaldelijke bedrieglijke verklaringen ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u homo was en dat u zich niet voor vrouwen interesseerde (DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal hield u aanvankelijk ook vol homo te zijn en daarom tweemaal opgepakt geweest te zijn in Iran (CGVS ontvankelijkheid, p.7; CGVS ten gronde, p.4; p.11). Tevens gaf u doorheen uw eerdere verklaringen steeds aan niet vergezeld te zijn van enig familielid in België (DVZ, vraag 35) en geen familie buiten Iran te hebben (CGVS ontvankelijkheid, p.6). Op 19 februari 2009 verklaarde u echter geen homoseksueel te zijn en nooit homoseksuele betrekkingen gehad te hebben (CGVS 19/02/2009, p.2). Bovendien stelde u nu samen met uw broer (M.R.) uit Iran te zijn gevlucht en gaf u toe dat u en uw broer intentioneel uw broers familienaam van Ebadi in Gobadi veranderden (CGVS 19/02/2009, p.5; p.14). U maakte duidelijk de waarheid niet meteen te hebben verteld omdat u angst had en ook bang was dat uw familie die in Iran was achtergebleven iets zou overkomen (CGVS 19/02/2009, p.2-3; p.6). Dergelijke uitleg is evenwel geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw aanvankelijke bedrieglijke verklaringen. Van een asielzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Daarnaast wordt ook de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven ten gevolge van diverse tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw broer (M.R.) ernstig op de helling gezet. Zo beweerde uw broer dat het onderzoek naar de moord op uw vader startte met de lectuur van uw vaders brieven die op de zolder bewaard werden (CGVS 3e AA (M.R.), p.14). U zei daarentegen dat die brieven in het bureau van uw vader in de kelder van de woning bewaard werden (CGVS 19/02/2009, p.12). Voorts verklaarde u aanvankelijk dat u naast de wetsdokter, (E.) en rechter (M.) geen andere mensen bedreigde. Geconfronteerd met de naam (N.), zei u echter dat u ook (N.) bedreigd had om later opnieuw te beweren dat u (N.) nooit bedreigd had. Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, zei u dat u de manier van ondervragen niet begreep, dat jullie hem niet bedreigd hadden en dat u vermoedde dat (N.) jullie telefonisch bedreigde (CGVS 19/02/2009, p.4; p.6; p.8-9). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen kan evenwel niet als een afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden. Verder beweerde uw broer dat jullie meerdere keren achtereenvolgens (E.), (M.), (A.), (Z.) en (N.) – vijf collega's van uw vader die de graad van onderofficier hadden – bedreigden. Jullie deden altijd alles samen en onderzochten nooit iets apart (CGVS 3e AA (M.R.), p.11; p.13-14). U wist echter niet met zekerheid wie (A.) precies was en u dacht dat het om een persoon ging die jullie bedreigde. U beweerde tevens dat (M.) rechter was en u gaf aan dat u het adres van (Z.) nooit te pakken heeft kunnen krijgen waardoor jullie hem dan ook onmogelijk konden bedreigen. U voegde hieraan toe dat u een deel van het onderzoek alleen, i.e. zonder uw broer (M.R.), voerde (CGVS 19/02/2009, p.4-7; p.8-11; p.13). Ten slotte zei uw broer dat hij de moordenaars van zijn vader niet kende (CGVS 3e AA (M.R.), p.15), terwijl u echter beweerde dat de schutter (Z.) was en dat uw broer dat ook sinds zijn kindertijd wist (CGVS 19/02/2009, p.13). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er aan jullie beweerde onderzoek naar uw vaders dood geen enkel geloof kan worden gehecht.

Daar er hieraan geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u de Revolutionaire Rechtbank van Ardebil probleemloos kon overvallen. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat u beweerde dat u in het kader van uw onderzoek zeven à acht keren in de Revolutionaire Rechtbank was en dat u er slechts één keer, i.e. naar aanleiding van de overval zelf, samen met uw broer was (CGVS 19/02/2009, p.7-8). Uw broer beweerde nochtans dat jullie voor de overval al twee à drie keer op de rechtbank geweest waren om informatie betreffende het juridische dossier van uw vader te bemachtigen (CGVS 3e AA (M.R.), p.17). Gezien de geloofwaardigheid van de overval op de Revolutionaire Rechtbank fundamenteel op de helling staat, heeft u evenmin uw bewering dat u sinds uw vlucht naar België omwille van deze overval bij

verstek veroordeeld werd aannemelijk gemaakt. Bovendien droeg u betreffende dit vonnis geen enkel begin van bewijs aan. In dit verband gaf u aan dat u hierover geen bewijzen kon verzamelen omdat u geen steun meer krijgt van uw moeder en omdat uw jongste broer en uw zus dat niet kunnen doen omdat ze bang zijn (CGVS 19/02/2009, p.13-14). Deze uitleg is echter niet afdoende, daar uw broer en uw zus als notarissen erg vertrouwd zijn met het juridische milieu en daar ze u blijkbaar wel documenten in verband met uw vaders dood konden opsturen, hoewel dit dossier, volgens uw verklaringen, explosieve informatie bevat. Daar er redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling verwacht kan worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven, kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde veroordeling.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw shenasnameh bevestigt hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, maar niets meer. De twee geheime brieven van uw vader, het uittreksel uit uw vaders juridische dossier met een beschrijving van de gebeurtenissen op de avond van de moord, het medisch onderzoek in verband met de doodsoorzaak, de door uw oom geschreven protestbrief tegen het medisch onderzoek en de foto's van uw (overleden) vader bevestigen dat uw vader lang geleden om het leven kwam. Hieraan wordt door mij niet meteen getwijfeld. Deze documenten doen evenwel geen afbreuk aan de bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van uw onderzoek naar de dood van uw vader door de Iraanse autoriteiten gedwarsboemd en vervolgd te worden. Ook uw zelfgeschreven nota's kunnen hieraan geen afbreuk doen, omdat het hier geen objectieve bewijsstukken betreft. Ten slotte tonen de Belgische getuigschriften uw Belgische bijscholingen aan, maar deze hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Gelet op alles wat voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van uw huidige, drastisch gewijzigde verklaringen niet besloten kan worden noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg komt u op grond van deze verklaringen niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiair beschermingsstatuut. Tevens blijkt dat u op 16 augustus 2005 als vluchteling werd erkend op grond van valse verklaringen. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wordt het statuut van vluchteling dan ook ingetrokken. De beslissing wordt meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die bevoegd is inzake het verblijf.

Tot slot kan erop gewezen worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw broer (M.R.) (O.V. 5.421.926) besloten heb tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij reeds heel wat documenten heeft ingediend als bewijs van de moord op zijn vader en de daarop volgende doofpot operatie, doch dat het voor hem voorlopig onmogelijk is om nog bijkomende documenten voor te leggen. Verder voert verzoeker aan dat het niet ernstig is om aan zijn geloofwaardigheid te twijfelen omwille van zijn eerder geveinsde homoseksualiteit, het onvermogen om nieuwe documenten voor te leggen en de discrepanties tussen zijn verklaringen en die van zijn broer, temeer deze tegenstrijdigheden slechts details zouden betreffen die te wijten zijn aan het grote tijdsverloop tussen de feiten en de verhoren.

Met betrekking tot de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, betwist verzoeker eveneens de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij onmogelijk kan terugkeren naar Iran omwille van de feiten die hij tijdens zijn verhoor uiteenzette. Verzoeker benadrukt ook dat hij reeds zeven jaar in België verblijft en hier volledig is ingeburgerd, zich de taal en cultuur heeft eigen gemaakt en beroepshalve actief is als chauffeur zodat hij zich aldus heeft aangepast en geïntegreerd is in de samenleving.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatuut ingetrokken omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door zijn herhaaldelijke bedrieglijke verklaringen omtrent zijn homoseksualiteit en de vraag of hij vergezeld werd door familieleden in België, (ii) de geloofwaardigheid omtrent zijn huidige asielmotieven ernstig op de helling wordt gezet door verschillende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en die van zijn broer, zoals uitgebreid

toegelicht in de bestreden beslissing, zodat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde onderzoek naar hun vaders dood en (iii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering de Revolutionaire Rechtbank van Ardebil probleemloos te hebben overvallen en hierdoor bij verstek te zijn veroordeeld. Zo ook de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aanwezig is zodat zijn statuut van vluchteling dan ook is ingetrokken.

2.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat op 12 augustus 2005 aan verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en de daaruit volgende beweerde vervolgingsfeiten. Naar aanleiding van het gehoor van zijn broer M.R. op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 februari 2009 in het kader van zijn derde asielaanvraag rezen er ernstige twijfels over de door verzoeker voorgehouden seksuele geaardheid en derhalve de door hem beweerde vervolgingsfeiten. Verzoeker werd daarom opnieuw gehoord op 19 februari 2009 en gaf onmiddellijk toe dat hij zijn homoseksuele geaardheid geveinsd had uit angst de ware redenen van zijn vlucht te onthullen.

Verzoeker verklaart thans Iran samen met zijn broer te zijn ontvlucht omwille van de problemen die ze ondervonden bij het onderzoek naar de moord op hun vader. Verzoekers vader, hoofd van het 'Ettelaat' (ministerie van informatie) van de 'Nirouye Entezami' (reguliere ordediensten), werd jaren geleden, met name in 1985, vermoord omdat hij van plan was corruptie en mistoestanden in zijn dienst aan de kaak te stellen. Verzoekers moeder en oom deden vruchteloze pogingen om de ware toedracht van de feiten te achterhalen en toen verzoeker ouder was trok hij samen met zijn broer M.R. op onderzoek uit. Zij zetten mensen onder druk voor informatie, werden zelf bedreigd en overvielen met succes de Revolutionaire Rechtbank van Ardebil om hun vaders geheime dossier te bemachtigen waardoor ze bij verstek ter dood veroordeeld werden. In het kader van de asielaanvraag van verzoekers broer, besloot de Commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Bij aangetekend schrijven van 7 juli 2009 laat verzoeker een kopie van een vonnis met vertaling in de proceduretaal geworden van de Revolutionaire Rechtbank van Ardabil (de tolk ter terechtzitting bevestigt dat het de Revolutionaire Rechtbank betreft en niet de Islamitische Rechtbank zoals in de vertaling vermeld wordt) waaruit zou moeten blijken dat hij werd veroordeeld tot executie voor zijn veroordeling tot 'Mahareb', het betalen van 5 miljoen rial schadevergoeding en zes maanden gevangenisstraf voor de schade aan de openbare eigendom en een veroordeling tot 1 jaar gevangenisstraf voor het ontoren van de personaliteiten van het land.

2.6. Vooreerst dient te worden benadrukt dat de Raad geen reden ziet om te twijfelen aan verzoekers relaas met betrekking tot de dood/moord op zijn vader in 1985. Echter ter ondersteuning van zijn eigen onderzoek naar de doodsoorzaak van zijn vader, zijn beweerde aanval op de rechtbank van Ardabil en de diefstal van het gerechtelijk dossier van zijn vader, en derhalve zijn vervolgingsfeiten wordt door verzoeker slechts een kopie van een veroordeling ingediend. De Raad wijst erop dat aan een kopie van een document geen bewijswaarde kan worden toegekend vermits kopieën onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarnaast maakt verzoeker het niet aannemelijk waarom hij van

zijn terdoodveroordeling geen origineel stuk zou kunnen voorleggen vermits zijn broer en zus als notarissen vertrouwd moeten zijn met het juridische milieu.

Daargelaten de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden in verzoekers relaas in vergelijking met de verklaringen van zijn broer stelt de Raad verder vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling wordt gezet door het feit dat uit het vonnis niet blijkt dat zijn broer eveneens werd veroordeeld voor de beweerde overval op de rechtbank. Ter terechtzitting stelt verzoeker zelfs dat zijn broer niet werd veroordeeld en alleen hij omdat hij een dienstwapen had en in uniform was vermits hij zijn legerdienst vervulde. Aan deze voorstelling van de feiten kan geen geloof gehecht worden. De beweerde feiten werden samen met zijn broer gepleegd zodat men er vanuit kan gaan dat in deze zaak beide broers zouden zijn veroordeeld. De Raad wijst er overigens op dat tijdens het gehoor verzoeker verklaarde dat hij en zijn broer *"nu (...) een dossier (hebben) omwille van een gewapende overval"* en *"de rechtbank (...) op zoek is naar ons"*. De Raad stelt verder vast dat verzoeker beweert op het ogenblik van de feiten in dienst te zijn geweest zodat het merkwaardig is dat hij niets vermeldt over een eventuele veroordeling/opsporing wegens desertie. Verzoekers geloofwaardigheid wordt tenslotte volledig ondermijnd door de vaststelling dat zijn broer met wie hij de beweerde feiten pleegde en die eveneens asiel had aangevraagd vrijwillig terugkeerde naar Iran. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker de feiten met betrekking tot de overval op de rechtbank van Ardebil en de daaropvolgende veroordeling niet aannemelijk heeft gemaakt.

De overige documenten die verzoeker ten bewijze van zijn relaas voorlegt, met name twee geheime brieven van zijn vader, een uittreksel van het juridische dossier van zijn vader, een beschrijving van de gebeurtenissen op de avond van de moord, het medisch onderzoek in verband met de doodsoorzaak, een geschreven protestbrief door de oom tegen het medisch onderzoek en de foto's, geven geen enkele aanwijzing over het door verzoeker en zijn broer gevoerde onderzoek noch van de overval op de rechtbank van Ardebil en worden dan ook niet dienstig aangevoerd als bewijs van de beweerde vluchtmotieven en de terdoodveroordeling. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat de video die hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indiende en die niet in het administratief dossier aanwezig is betrekking heeft op de moord op zijn vader, feit dat door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. De Raad is dan ook van oordeel dat de video niets kan wijzigen aan de vaststelling dat verzoeker zijn eigen vervolgingsfeiten niet aantoot en niet aannemelijk maakt.

2.7. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden besloten heeft dat verzoeker door het eerder afleggen van valse verklaringen en het thans afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, geen blijk heeft gegeven van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zodat hij in toepassing van artikel 57/6, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kon overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt omwille van een gewapende overval op de Revolutionaire Rechtbank. Uit bovenstaand onderzoek blijkt echter dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er worden geen andere elementen vastgesteld waaruit zou moeten worden afgeleid dat verzoeker in aanmerking komt voor toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Dat verzoeker inmiddels zeven jaar in België verblijft, zich de taal en cultuur heeft eigengemaakt, beroepshalve als chauffeur aan het werk is en zich derhalve heeft aangepast en geïntegreerd is in de samenleving, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk en kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. De Raad wijst erop dat zijn bevoegdheid en dat van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt is tot de toekenning van het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut indien wordt aangetoond dat de kandidaat-vluchteling beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is.

2.10. Waar verzoeker een dvd aangetekend laat geworden op 15 juli 2009 wijst de Raad erop dat dit stuk werd ingediend na het sluiten van de debatten zodat de dvd niet in aanmerking wordt genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS